

ALGUNS TEXTOS QUE ENS VAN INSPIRAR PER A LA CREACIÓ.

“ Un dia experimentaràs una alegria tan forta com aquest dolor. Cridaràs amb llàgrimes d’eufòria escoltant els Beach Boys, et quedaràs mirant la cara d’un bebè que dorm a la teva falta, faràs grans amics, mejaràs coses delicioses que encara no has tastat, seràs capaç de veure un paisatge des d’un lloc alt sense calcular les probabilitats de morir en cas d’una caiguda. Hi ha llibres que encara no has llegit que t’enriquiran, pel·lícules que miraràs mentres et menges una paperina gegant de crispetes i ballaràs i estimaràs i faràs l’amor i aniràs a córrer a la vora del riu i tindras converses fins a altes hores de la nit i riuràs fins l’extenuació. La vida t’espera. Potser et quedaràs un temps encallat aquí, però el món no se’n va enlloc. Aguanta, si pots. La vida sempre val la pena”.

Raons per seguir vivint, Matt Haig

“Joie de Vivre.

L'expressió és francesa i ha fet fortuna en la seva versió original també al món anglosaxó. No és un estat de felicitat eufòrica, és alguna cosa bastant més simple i alhora més profunda. Ve a ser un estat d'ànim consistent a estimar la vida de forma natural i espontània, de veritat. I s'encomana.

Se n'han fet interpretacions literàries, filosòfiques i, naturalment, psicològiques. I per explicar-ho de forma tangible, s'ha intentat traduir a moments concrets, a instants que sovint són simples i que ens fan sentir bé.

Intueixo que el que més ens n'allunya és la sofisticació del nostre món, la sobreinformació, l'excés d'oferta i una recerca tan activa i dirigida i competitiva i exigent de la realització personal i el benestar que ens aboca a la insatisfacció, que posa l'accent en el que ens falta i no en el que tenim, que ens situa en el passat - l'enyorança, la nostàlgia de temps millors- o en el futur - els projectes i les ambicions- i ens impedeix viure el present.

Com que el més rellevant no acaba sent el que et passa sinó com hi reaccions, la joie de vivre no té receptes ni mètodes, però sí que té mestres. No els que en fan cursos, sinó els que transmeten aquest estat, sense presumir-ne. Sol ser gent senzilla, que té en la bondat i l'estima i la cura dels altres el focus, de manera que ens passen desapercebuts en un món que sembla premiar més el cinisme que la ingenuïtat. Però tots tenim algú a prop que té aquest do. Potser es tracta de fixar-nos-hi, d'acostar-nos-hi, discretament, d'observar-los, de mostrar-los un agraïment sincer, a l'espera del contagi. I segur que hi ajudarà tenir paciència, trobar certa calma i pau i silenci, connectar una mica més amb el nostre interior, tan abandonat pel soroll extern que ens monopolitza l'atenció i ens té distrets i angoixats, i per tant allunyadíssims de la joia de viure.

La vida que apreng, Carles Capdevila.

